

Тръгватъ. Биятъ се. Защо?
Само хлѣбътъ ли ги собира?

Днесъ погребвахъ стотѣ
дето ги зари блиндажа.
Азъ съ очитѣ си видѣхъ,
но не мога да разкажа

колко странно бѣ това,
колко чудно бѣ за мене,
какъ въвъ нова свѣтлина
бѣха хората огрѣни. —

Азъ видѣхъ, видѣхъ за мигъ
презъ дѣскитѣ на ковчега,
презъ ковчежнитѣ дѣски
тѣ ржцетѣ си протѣгатъ.

тѣ се сливатъ въ своята смъртъ.
въвъ единъ човѣкъ се сливатъ
и въ очитѣ имъ горятъ
пламъци на смъртъ щастлива...

Изведнѣжъ разбрахъ, че той
все пакъ трѣбваше да иде.
Милиятъ загина въ бой
и не ще го вече видя.

Майко, Фернадесъ убитъ!
Фернадесъ го нѣма, мамо!
Фернадесъ лежи заритъ!
Поплачи за младостъта му.

Но предъ стария мълчи. —
Тази скръбъ ще го различи.